

Śp. Barbara Gładysz-Jarnecka

Wspomnienie pośmiertne o śp. lek. Barbarze Gładysz-Jarneckiej

21 V 1997 r. w kaliskim szpitalu po długich cierpieniach odeszła od nas koleżanka Barbara Gładysz-Jarnecka. Urodziła się 28 VI 1925 r. we wsi Młynkowo w rodzinie ziemiańskiej. Rodzicami byli Ludwika z Kossobudzkich i Marian Gładysz, powstaniec wielkopolski, starosta obornicki i czarnkowski (lata 1919 – 21), poseł z rejonu Krotoszyna, Ostrowa i Koźmina w latach 1935 – 38, wzorowy rolnik.

W okresie wojny i okupacji Barbara przeszła klasyczną gehennę – wędrówkę będącą udziałem wielu polskich rodzin. Wraz z rodzicami została wysiedlona poprzez obóz przejściowy w Dobrzycy w rejon Staszowa, do wsi Sichów. W Staszowie uczęszczała na tajne komplety, kontynuując naukę na szczeblu średnim (zaczęła ją w liceum ss. Urszulanek w Ostrzeszowie), kończąc ten etap życia zdaniem matury w 1945 r., już po wyzwoleniu, w Tarnowie, dokąd przeniosła się rodzina w ostatnim roku wojny.

Wskutek zmienionych realiów polityczno-ustrojowych, powrót do rodzinnego majątku Brzoza stał się niemożliwy i Gładyszowie zamieszkali w Poznaniu. Barbara podjęła tam studia medyczne, ukończone w listopadzie 1951 r.

Pierwszym jej miejscem pracy, nie licząc krótkiego epizodu (kilka tygodni) wrzeńskiego, stał się szpital w Wągrowcu (1951 – 1953). Zdobyła tam szlify chirurga. Drugim epizodem zawodowego życia Barbary było sanatorium przeciwgruźlicze w Tucznie Krajeńskim (1953 – 1955). Tam spotkała na swojej drodze życiowej przyszłego męża, Włodzimierza Jarneckiego, również lekarza, przelotnie znanego już ze studiów. Przebywał on tam w roli opiekuna medycznego obozu Służby Polsce i na randki przybywał romantycznie, wskutek zniszczonych dróg i mostów, na koniu... Barbara poślubiła Włodzimierza w II 1955 r. w Kaliszu, dokąd się przeniosła. Między 1955 a 1963 pracowała w kaliskim szpitalu oraz w sąsiedniej przychodni obwodowej.

Jej pasją oprócz chirurgii, stało się przede wszystkim położnictwo i ginekologia. W 1959 r. uzyskała w tym zakresie I^o specjalizacji. Jej zwierzchnikami, opiekunami i przewodnikami zawodowego losu byli: Stanisław Rządowski i Karol Piotrowski, legendy kaliskiej medycyny.

Kolejnym miejscem pracy stała się Stacja Krwiodawstwa w Kaliszu (1963 – 1968). W nowym miejscu zatrudnienia dalej pogłębiała swoją wiedzę i uzyskała w czerwcu 1967 r. II° specjalizacji z krwiodawstwa.

Od 1968 do 1970 r. pracowała w szpitalu miejskim w Ostrowie, dokąd przeniosła się wraz z mężem i synami (Romanem i Michałem). Zajmowała tam stanowisko starszego asystenta w poradni

ginekologiczno-położniczej oraz kierowała magazynem leków.

Ostatnim przystankiem zawodowego życia Barbara stała się na długo przychodnia kolejowa w Ostrowie Wlkp. Najpierw pracowała tam w pełnym wymiarze godzin, jako lekarz zakładowy (1970 – 1972), a potem, po przerwie spowodowanej ciężką chorobą, od stycznia 1974 w zmniejszonej liczbie godzin, w zasadzie jako „półetatowiec”. Schorowana i zmęczona wycofała się i przeszła na emeryturę 28 VI 1989 r.

W pamięci pacjentów i kolegów znana była ze swej fachowości, a przede wszystkim poświęcenia i oddania sprawie, a wśród stojących bliżej – z niewyczerpanego poczucia humoru i taką niech pozostanie w naszej pamięci. Pochowana na cmentarzu w Ostrowie Wlkp.

lek. stom. Wiesław Wawrzyniak
(Ostrów Wlkp.)

Cześć Jej pamięci